

האלוף דוד מימון ז"ל

נשיא בית הדין הצבאי לערעורים 1983-1986

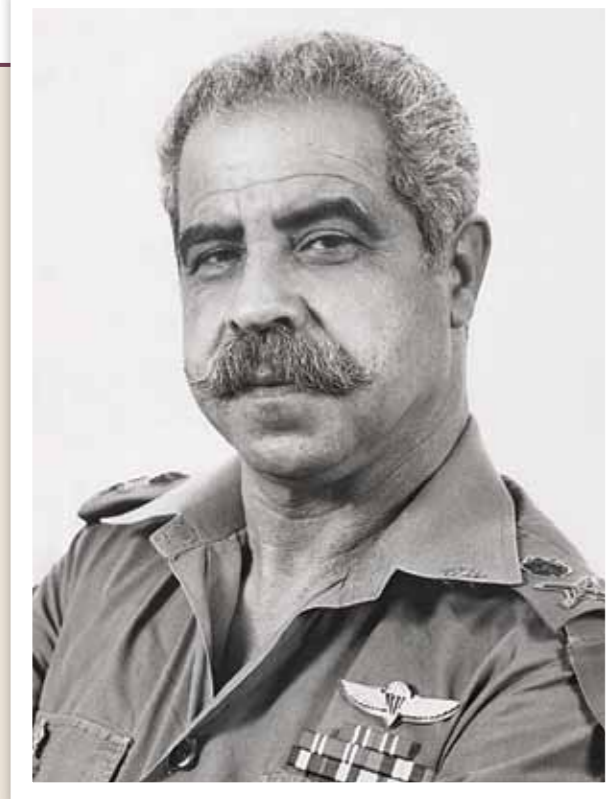
דוד מימון נולד בשנת 1929 בראשון לציון לשושנה ואהרן, מעולי תימן. בנעוריו הצטרף לארגון ה"הגנה", שירת בחי"ש והשתתף בפעילויות אבטחה באזור ראשון לציון. בשנת 1947 סיים קורס מפקדי כיתות והיה חלק מכוח המגן להגנת עיר מגוריו.

לאחר הקמת צה"ל סיים מימון בהצטיינות יתרה קורס קצינים; הוא שירת בחטיבת גבעתי, כמו שלושת אחיו הבוגרים. לאחר נפילת אחיו יעקב בינואר 1948 במהלך פעילות באזור גן יבנה, שובץ מימון לתפקיד הדרכה בגדנ"ע. בהמשך שירתו שימש בתפקידי פיקוד והדרכה בגדנ"ע, בעיקר בקרב נוער המעברות והשכונות במרכז ובדרום הארץ. לאחר מכן מונה למפקד פלוגת טירונים.

בשנת 1956 שב מימון למלא תפקיד קרבי - מפקד יחידת המיעוטים בנגב ובערבה. לאחר מכן מונה לסגן מפקד גוש באר שבע (לימים חטיבת הערבה), שם הייתה יחידתו אחראית לאבטחתו של ראש הממשלה דוד בן-גוריון, שהתגורר בשדה בוקר. בשנת 1962 התמנה לקצין המבצעים של פיקוד הדרום, ובשנת 1964 - לסגן מפקד גדוד בחטיבת גולני. מימון מילא תפקידים שונים בפיקוד הדרום; הוא פיקד על חטיבת הערבה בשנים 1965-1971, לרבות במלחמת ששת הימים. הוא הצליח להשליט סדר בגזרה שידעה חדירות רבות של מחבלים מירדן; נתיב שנשלל באזור נקרא על שמו, "ציר מימון".

בשנת 1971 התמנה למפקד החטיבה שהייתה אחראית לגזרת עזה, ובתקופת כהונתו הוקמה יחידת "רימון", שמטרתה הייתה למגר את הטרור הפלסטיני ברצועה.

בשנת 1972 החל מימון ללמוד לימודי המזרח התיכון באוניברסיטת תל אביב. בפרוץ מלחמת יום הכיפורים מילא משימות מיוחדות בעוצבת "עמוד האש", שפעלה בחזית המצרית בפיקודו של אריאל שרון. בתום המלחמה השלים את לימודיו. הוא קיבל דרגת תא"ל ומונה למושל חבל עזה וצפון סיני.

בשנת 1977 התמנה לראש מנהל הסגל באגף כוח האדם, ובשנת 1982 התמנה למפקד יחידת הסיוע ללבנון (לימים - יחידת הקישור ללבנון).

בשנת 1983 התמנה מימון לנשיא בית הדין הצבאי לערעורים והועלה לדרגת אלוף. הוא בחר לעסוק בעיקר במשפטי נפקדים ועריקים, בשל הדאגה והאמפתיה שחש כלפי החיילים הפשוטים שמסירות סוציו-אקונומיות לא הצליחו למצוא את מקומם ביחידות הצבא.

בשנת 1986 סיים מימון את כהונתו ופרש מצה"ל. הוא התמנה לנציב שירות בתי הסוהר ובשנת 1987 פרש מתפקיד זה. בשנת 1995 מונה מימון לחבר בוועדת החקירה הממלכתית בעניין פרשת היעלמותם של ילדים מקרב עולי תימן בשנים 1948-1954.

האלוף מימון חיבר שני ספרים על תקופות בשירותו הצבאי: **הטרור שנוצח: דיכוי הטרור ברצועת עזה 1971-1972** (1993), **ועקבות בערבה: הלחימה במחבלים בערבה דצמבר 1967 - מרץ 1971** (2005). דוד מימון נשא לאישה את שרה ונולדו להם שלושה ילדים. לאחר שנפטרה נשא לאישה את לאה. האלוף מימון נפטר בשנת 2010.

פגישה בחדרו של האלוף מימון, נשיא בית הדין הצבאי לערעורים, בראשית שנות השמונים; מימינו: אל"ם רביד, אל"ם סטרשנוב, תא"ל פרחי, משמאלו: אל"ם מודריק

פעולת הגרירה נטתה הסירה הנגררת על צידה, וחמשת החיילים שישבו בה נפלו לתוך המים. ארבעה חיילים ניצלו, אך החייל החמישי, סמל יצחק וודקבוטר ז"ל, טבע.

בעקבות האסון הועמדו לדין בבית הדין הצבאי המיוחד באשמת גרימת מותו של סמל וודקבוטר ז"ל סגן כהן וחמישה מפקדים נוספים: סא"ל איתם, המג"ד; סא"ל גליק, מפקד מדור צליחה בבית הספר לצליחה; סגן שמשקוביץ, מפקד הפלוגה המתאמת; וכן מפקד הסירה הגוררת סמ"ר מהרם ומפעילה רב"ט הרמן.

משנפתח משפטם של השישה בחר סגן שמשקוביץ להודות באשמה והורשע אפוא בעבירה של גרימת מוות ברשלנות; הוטל עליו עונש של חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והוא הורד לדרגת סג"ם. במסגרת הסדר טיעון, ולאחר שהתביעה הסכימה לתקן את כתב האישום בעניינו, הודה סא"ל גליק בעבירה של התרשלות והורשע בה.

יתר הנאשמים כפרו באשמה; בתום שמיעת הראיות במשפטם נקבע כי יש להרשיע את סא"ל איתם בעבירה של התרשלות בלבד, ואילו את מפעיל הסירה ומפקדה בעבירה של טיפול בכלי שיט בניגוד להוראות או בחוסר זהירות. נקבע, כי לסא"ל איתם ולסא"ל גליק לא היה ניסיון בהשטת סירות, ומכיוון שהסמכות המקצועית בתחום השטת הסירות הייתה בידי סגן כהן, נמנע בית הדין מפגיעה בדרגותיהם והשית עליהם עונש של נזיפה חמורה. על סמ"ר מהרם ורב"ט הרמן הוטלו עונשי מאסר על תנאי והורדה בדרגה.

סגן כהן הורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות. לגביו ולגבי סגן שמשקוביץ קבע בית הדין הצבאי המיוחד כי תרומתם לאסון הייתה מכרעת וכי הם נושאים באחריות למחדלים השונים שקדמו לאסון. הובהר כי מכיוון שסגן כהן היה ראש מדור סירות, האחריות לביצוע האימון הייתה עליו, ובין היתר היה עליו לתדרך את החיילים בנושא הוראות הבטיחות. נקבע כי עיקר חטאו של סגן כהן היה בכך שלא קיים תדריך כנדרש ובכך שלא וידא שמפקד אחר, שאף הוא השתתף באימון, היה מודע להוראות הבטיחות המתחייבות והקפיד לבצען כראוי. על סגן כהן הוטלה אף האחריות לכך שלא נערכו בדיקות ולא ננקטו כל הצעדים הדרושים לשם שימוש בציוד הבטיחות ובחגורות ההצלה, כפי שהתחייב מתנאי האימון. בגין כל האמור הוטל עליו עונש מחבוש על תנאי והורדה לדרגת סג"ם.

סגן כהן ערער על הפגיעה בדרגתו. בית הדין הצבאי לערעורים אישר את קביעותיו של בית הדין הצבאי המיוחד, והדגיש את החובות המוטלות על מפקדים הממונים על קיום אימונים - נקיטת אמצעי זהירות וביצוע כלל הפעולות הנדרשות כדי למנוע סיכון מיותר. הובהר כי **שמירה על חיי אדם היא מעקרונות היסוד שעליהם מחנך צה"ל את מפקדיו, ויש להקפיד ולדקדק בהם**. סגן כהן, שהיה אחראי לתחום הבטיחות, היה חייב לוודא שגם המפקדים האחרים ינהגו על פי כללי בטיחות אלה. תשומת לב והקפדה על מילוי ההוראות השונות היו מונעות את האסון שאירע. ערעורו של סגן כהן נדחה אפוא, ועונשו הותר על כנו.

מ/3/81 התובע הצבאי הראשי נ' סא"ל איתם ואח'; פסק הדין ניתן ביום 18 באפריל 1982; אב"ד: אל"ם פרחי; שופטים: אל"ם פיטל; סא"ל סופר

ע/132/82 סגן כהן נ' התובע הצבאי הראשי; פסק הדין ניתן ביום 28 בנובמבר 1982; אב"ד: האלוף נדל, נשיא בית הדין; שופטים: אל"ם רביד; סא"ל בזק

לוחמים בצה"ל מתאמנים במעבר מכשול מים; צילום: נדב גנות